

For så vidt angår de to dagsordensforslag, kan det jo ikke komme som en overraskelse, at Det Radikale Venstre kan støtte det, vi selv er medforslagsstillere til, hvorimod vi vil stemme imod det forslag – hvis det kommer til afstemning – som er fremsat af forespørgerne.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, at hr. Bjørn Elmquist tillægger mig alt for stor magt, men jeg er i øvrigt meget smigret, hvis det er sådan, at hr. Bjørn Elmquist tror, at dommere ville tillægge min mening nogen som helst betydning, når de skal afgøre en sag.

Det er vist fremgået med al ønskelig tydelighed, at jeg faktisk er enig med færingerne i, at det er en dommerundersøgelse, de skal have. Og jeg har fuld tillid til, at det danske retsvæsen og dommerne træffer den konklusion, som er rigtig.

Så de motiver, jeg har, er at få sagen undersøgt. Det, jeg har tilladt mig at gøre her fra talerstolen, er at fortælle, hvordan jeg og Fremskridtspartiet ser på sagen ud fra de dokumenter, vi har haft adgang til at læse. Det er jo tilladt.

Der er et fortilfælde, hvor det faktisk også kom mange partier på tværs, da Fremskridtspartiet tillod sig at sige, at Spar Nords fradrag ikke var lovligt. Vi fik desværre ret; det var ikke lovligt.

Vi vil forbeholde os retten til at sige vores mening fra denne talerstol, uanset hvad hr. Bjørn Elmquist måtte mene derom.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Hr. formand. Hr. Bjørn Elmquist spurgte mig, hvilke motiver jeg og de andre forslagsstillere har. Jeg har også været medforslagsstiller til forslaget i Lagtinget om en undersøgelse, hvor det endte med beslutningen om en dommerundersøgelse.

Vort formål har bl.a. været at overtale Folketinget og selvfølgelig regeringen til at følge Lagtingets enstemmige beslutning om en dommerundersøgelse. Justitsministeren rejste til Færøerne to gange efter fremsættelsen af forslaget – sidst i snestorm – for at klare den deadline, der var for forslaget's behandling her i Folketinget i dag, så vores forslag har trods alt haft et formål, og det har hjulpet en hel del. Det har hjulpet regeringen til at komme op af starthullet og få fremsat sit eget forslag.

Det er nok næppe rigtigt heller, at hele den danske dommerstand har modsat sig en dommerundersøgelse. Vi ved, at der har været skepsis fra en højesteretsdommer i forbindelse med en bestemt dansk banksag – det var en pengesag, ikke en rigsfællesskabssag som den, vi snakker om her – men selvfølgelig går dommerstanden eller højesteretsdommerne ikke forud for regeringen eller et flertal i Folketinget, som dommerne ved er imod en dommerundersøgelse måske af helt andre grunde end af hensyn til dommerstanden og det danske retsvæsen. Derfor har de forholdt sig ganske tavse i denne sag. Man har overladt til regeringen og Folketingets flertal den naturlige opgave at bestemme, hvilken form et lovforslag og en undersøgelse af den færøske banksag skulle tage, om det skulle være med eller uden indblanding af de danske domstole.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Elmquist gjorde en betragtning set i forhold til grundlovens bestemmelse om tredeling af magten og konkluderede så, hvad jeg er fuldstændig enig i, at vi nødig skulle udvikle et samfund, hvor der er dommermagt, hvor det er dommerne, der bestemmer.

Men alle de sager, der har været op igennem 1970'erne og 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne, har jo båret præg af, at der i Folketinget ikke var tilstrækkelig politisk pondus til, at partier turde gå op og sige: Det mener vi, og så må vi tage konsekvenserne af, at en regering vælter osv. som følge af, at man har et standpunkt.

Og dér har vi så oplevet ganske mange gange, og det har vi også kritiseret fra Fremskridtspartiets side, at man forsøgte at skjule sig bag skørterne på en dommerundersøgelse. Det skete f.eks., da højesteretsdommer Hornslet blev sat til at undersøge hele forløbet omkring tamilsagen. Mig bekendt skete det med radikal velsignelse. Da man så havde gjort det, havde man et redskab, der kunne bruges politisk. Den konklusion, der blev draget, da undersøgelsen forelå fra hr. dommer Hornslet, kunne de politiske partier lige så godt have draget langt tidligere, hvis man havde haft det politiske mod til det.

Det, der adskiller de sager fra den, der ligger nu, er, at i alle de andre sager har der været tale om – tillad mig udtrykket – et dansk anliggende. Her er der tale om en tvist mellem to dele af et rigsfællesskab, og når den sag engang er slut,